

Szentimentális történetek

Tolnai Ottó

Trófea

Apám lőtt egy rókát.
Az utcán mindenki utána fordult.
Néha megállt, levette válláról a rókát, és lompos farkába törölte véres kezét.
Sokan házunkig követték.
Ijesztő csörömpöléssel csukta be maga mögött a kaput.
Az emberek még sokáig elnézték ezt a furcsa házat.

*Házunk feketére égett végét piros téglával építették be, olyan, mint egy nagy, leragasztott, rothadó seb.
Sokkal jobban szerettem otthon, amíg nem takarították el a hatalmas rotomot: gyerekkorom csodálatos üszkös kastélyát.
Azóta nem tudok hova bújni az emberek elől.
Még a mai napig sem érdeklődtem meg, hogyan, mitől gyulladt ki házunk.
Pedig emlékszem, majdnem bennégtem én is.
Alacsony kőfalat emeltek az üres hely köré, de apám már egy évtizede kertről, rácsos vaskerítésről álmodozik.
Éjjel-nappal ástunk tavaszonta.
Nagyra dagadtak kis kezeim.
Vasdarabokba, fekete gerendákba vágódtak ásóink.
És bátyámmal csak azért nem szöktünk meg erről a szörnyű munkáról, mert titokban abban reménykedtünk, hogy aranyra bukkanunk.
A szelek éjjelente kidöntötték kerítésünket.
Ilyenkor ijedve ugráltunk fel az ágyakból, hogy mire az emberek járkálni kezdenek, újraépítsük füstös téglákból.
Sosem lett kertünk.*

*Csak a kaktuszokat rakja ki anyám tavaszonta. Ez az egyetlen virág szeret nálunk.
Szeret nálunk, akár a sivatagban.*

Sorba állva vártuk apánkat, amíg az udvarban a kutyákkal foglalkozott. Tíz kutyája volt, akár egy grófnak. Ahogy benyitott, rögtön észrevettem, hogy gennyes a mosolya. Én szoktam ilyen utálatosan dicsekedni. Bátyám tud ilyen visszataszítóan viselkedni. Egy rossz kabát volt rajta, meg a drága töltényöv. Letette a rókát. Fölakasztotta csillogó puskáját. Nevetve húzta le nagy, sáros csizmáját. Örülünk kellett. Körülugráltuk. Tizenhárom kilós, mondta. Furcsa lila színe volt apám húsának. Ujjongva kellett kérnünk, mesélje el egészen előlről. Elmesélte. Az első lövés után még szaladt. Csak egy bukfencet vetett. A kutyák nem merték zavarni. A második lövés után hirtelen megállt. Azután eldőlt. A kutyák csak megszagolták. A többi vadász a kis rókák után lövöldözött. Nagyon rossz volt a talaj. Iszap. Fűzfacserjék. A tíz kis róka a folyó felé szökött. Rászaladtak a jégre. A hatalmas jégtáblák egyenként nyomták szét őket. Egy pillanatra piros lett a folyó. Úgy néztünk apánkra, mint egy szoborra. Mosolygott. Nem mozdult, csak mosolygott. A szónyeg csúnya virágai szomjasan itták a róka hegyes orrából csöpögő vért. Mintha újra nyíltak volna. Mintha máris új ivergszeme lett volna a rókának, úgy leste a viruló virágokat meg minket. A bányám is mosolygott. Anyám is. Húgommal táncolnunk kellett a róka körül. Kis fehér zoknija már egészen véres volt. Anyám meg a bátyám tapsolt. A róka mintha puffadni kezdett volna. Apám csak mosolygott. Azután lehajolt egy kicsit, és nézegetni kezdte nadrágját. Én is kaptam egy sörétet, mondta mosolyogva. Mi táncoltunk. Mind gyorsabban táncoltunk. Húgocskám görcsösen szorította csípőmet. Láttam csöpp szeméből, rögtön hányni kezd a róka szörnyű illatából. Az én szám is már tele volt. De csak roptuk a táncot. Még az ujjainkkal is csettintgettünk. Ha abbahagyjuk, biztos minket is lelő. Ez téli bunda. Egyáltalán nem hullik. Kitömetjük, mondta bátyám, vörösre tapsolva tenyerét.

Már-már nem lehetett bennünket megkülönböztetni, olyan gyorsan forogtunk.

Prémét csináltatunk, nagy zöld üvegszemekkel, szólt anyánk.

Összemosolyogtak.

Apám leveleközött és lefeküdt.

Fehér combján, a sörét körül, kis kék holdudvar keletkezett.

Nőtt.

Nagyanyám is bejött.

Nénjével, egy volt apácával lakott itt egy fönti szobában, külön a nagytatámtól, aki a W. C. melletti kis szobában élt, mert egy seb volt a kezén, és nyáron kis sárga kukacok potyogtak belőle. Mindig petróleumot öntöttek bele, és selyemharisnyát húztak rá, hogy ne kaparja ki.

Sosem köszöntem nagytatámnak.

Úgy gondoltam, nem ismer.

Sokszor kiszökött a mezőre. Utoljára egy gémeskútba ejtette kalapját meg a kését...

Emlékszem, egy napon azzal a hírrel ültek ebédhez anyámék, hogy meghalt.

Asszonyt kellett keresni, aki majd megmossa. Kicsit alkudoztam velük, és nagyanyám ezüstcsatos imakönyvéért elvállaltam, hogy megmosom.

— Akkor fogdostam először hullát. De a halálról még a mai napig sem gondolkodtam. Igaz, mindjobban úgy érzem, itt az ideje, hogy unalmas óráimban erről is elmélkedjek. Hiszen elég sokat álmodoztam már úgyis. De ezt is szeretem halogatni, mint mindent.

Nagyanyám kitisztította apám csizmáját.

Az utcán már azt beszélik, apátok farkast lött.

Farkast, mondta hunyorogva. Nagyanyámnak is éppen olyan kifejezés-telen béka-zöld szeme van, akár nekem.

Anyám főzött.

Homlokáról nagy izzadságcseppek hullottak az edényekbe.

Mosolygott.

Minekünk még mindig a róka körül kellett táncolnunk.

Szédültem.

Ha nem ölelt volna olyan erősen magához kishúgom, már régen elvágódtam volna. Az izzadság összeragasztott bennünket.

Mire ebédhez ültünk, apánknak már a füle is kék volt.

A kis sörét mint egy igazgyöngy csillogott a húsában.

Azután el kellett utaznom.

— Nem tudom, meghalt-e?

Szemölcs

A kedves nagyon kövér volt, úgy hetvenöt kilós lehetett. Naponta lehozta neki a csillagokat. Abban az időben egyetlen foglalkozásom volt a csokolózás.

Gyönyörű kék szeme volt a kedvesemnek.
Kár, hogy nem tudott sírni, akkor biztos harmatos virággá változott volna a szeme.
Napokig tudtam csókolózni.
Nem is vettem lélegzetet.
Akkor sorvadhatott el a tüdőm.
Azóta állandóan pállott a szám.
Különös könyveim voltak. Házi kiadások.
Az egyikben például egy hölgyről írtak, aki minden este mopszlikutyájával nyalatta testét.
Mondom, abban az időben egyetlen foglalkozásom volt a szerelem. (Talán még ma is a szerelem kisiparosa vagyok.)
A kedves mindig vastagon rúzsosza ajkát.
Tudta, hogy eszem a rúzszt.
Az árokparton vagy a temetőben csókolóztunk.
Abban az időben, képzeljétek, még soványabb voltam, mint most.
A kedves kétszer olyan súlyos volt, mint én.
Hetvenöt kilós.
Nagy, csúnya táj volt az arca.
Hóna alját is szerettem.
A szőrbozótban egy vörös szemölcsöt fedeztem fel.
Ahogy leültünk, rögtön kigomboltam blúzát, és nyomkodni, csavargatni kezdtem a szemölcsöt.
Csiklandós volt.
Nagyokat vihogott.
Jólesett neki.
A kutyája is állandóan velünk volt.
Mopszli.
A rüh letúrta fejről a szőrt.
(Kopasz kutya — okos kutya, hajtogattam.)
A szeme piros volt.
Hol engem, hol a kutyáját csókolgatta.
Mindig azt beszélte, hogy nem tudna közöttünk választani.
Már abban az időben is szörnyen féltékeny voltam. A mai napig sem találkoztam olyan féltékeny emberrel, mint én.
Kedvesem egy pillantásáért öngyilkos tudtam volna lenni.
Filozófiai rendszerem volt az öngyilkosságról, még mielőtt filozófiai szövegeket kezdtem volna tanulmányozni.
Barátaim nagy frót láttak bennem.
Novellámat, amelyben arról a kedvesemről beszéltem, akinek mindkét szeme üvegből, más-más színű üvegből volt, fejből tudták.
Irodalmi órákon szavalták, és a *Fantasztikus történetekkel* egyenrangúnak tartották.
A kedves is büszke volt rám.
Tudta, írásaimban emlékművet fogok emelni neki.
Én mindezért következetesen nem jártam borbélyhoz, sok alkoholt fogyasztottam, és kis villanykörtéknél olvastam éjszakánként, hogy véres legyen a szemem.

Egy nap már az iskola előtt várt rám a kedves. Pedig megtiltottam neki, hogy a városba jöjjön.
Ifjúsági vezető voltam (sokan politikai karriert jósoltak), és félttem bírálni fognak miatta.

Csak a temetőben mertem vele sétálni tavaszonta.
Tavaszonta rendszeresen szerelembe estünk.
(Tudnátok, ma már milyen kevesen járnak a temetőbe. Mindig ezt a versemet szavaltam, hogy: „A halottak hihetetlenül magukra hagytak’’) Ezen a napon azzal állított be hozzám, hogy pénzre van szüksége. Nagyon megörültem.
Az éjig ugrottam.
Már mesélni is kezdtem neki, hogy mennyire kíváncsi vagyok, hasonlít-e majd rám a fiam.
És már aggodalmamról is szólni akartam, hogy mit csinálunk, ha véletlenül idiotikusan nagy fejjel talál világra jönni, amikor azt mondta: Gyuladásban van a szemölcsöm, több mint valószínű le fogják operálni.
Nagyon féltettem.
Éjszakákat imádkoztam. Nagymamám ezüstcsatos imakönyvét állandóan magammal hordtam.
Sokáig feküdt a kórházban.
Virággal temettem be az ágyát.
Még annak a szép-szép barna szemű lánykának is jutott, akinek rák miatt leoperálták a fél mellét.
Csak liliomot vásároltam.
Minden pénzem virágra költöttem.
Még a nadrágom is elzálogosítottam.
Éjjelente magam sétáltam a temetőben és az élet értelméről elmélkedtem.
Egy esős éjszaka lemásztam kedvesem szüleinek a kriptájába, és egy tüzes tüvel apja koponyájára égettem kedvenc mottómat.
Ma már nem emlékszem, melyik is lehetett.
Abban az időben tömérdek borzalmas versikét költöttem, azokkal ijesztettem osztálytársaimat meg a járókelőket.
(Barátaim is lázasan dolgoztak éjjelente.
Az egyik például az atlétikai világcsúcsok eléréséhez szükséges tréning matematikai képletén dolgozott, a másik meg egész éjszaka aranyat ásott).

Mondom, nagyon sok virágot hordtam kedvesem ágyára, meg a sírjára is.

És a fiam tényleg abnormális fejjel jött a világra.
Az orvosok fémnnyaklóval támasztották alá súlyos fejét.
Különben ma már okos és ügyes gyerkőc.
Mindig azzal bosszantom, hogy a p á d r a ü t ö t t é l.
Legjobb barátok vagyunk.
Különös pedagógiai módszereimet rajta próbálgatom ki, mielőtt közrebocsátanám a szaklapokban.
Egyedül neki szoktam mesélni azokról a kislányokról, akikbe tavaszonta újra meg újra szerelmes vagyok.
Igaz, sétára nem merem magammal vezetni.
Iskolába se merem beíratni.
Félek, nagyobb lenne a feje, mint a tanítójáé.

Már évek óta azon könyörög, valljam be neki, miért becézem szemölcsnek.